

...“NO HI HA DE EMBOLICAR UN PESSIC DE PEBRE...”

Més de una volta se fanen grans raonaments, xarrades, discussions si no guerres, per fets o coses que, objectivament, no mereixen ninguna consideració, o no tenen aquella importància que se els dóna o se els hi vol donar. I així eren sobretot els bons sentits dels vells que, intervenint en les discussions, sigui a l'interior de les famílies com en moltes altres situacions, intervenien per fer comprendre que s'estava exagerant i s'estava fent tanta “candonga”, segurament més del què era just o oportú: “No vos pareix que la sigueu fent més llonga del que convé?”. Per fotografiar aquestes situacions hi ha també una manera de diure verament expressiva i particularment colorida: “No hi ha de embolicar un pessic de pebre...”.

Exagerar fets, situacions, conclusions, insinuacions és un manera de ésser i de fer lligat a la natura humana, i allí on hi ha una petita societat i se instauren relacions

socials, és fàcil trobar, verificar i documentar aquestes dinàmiques. Sempre. Ahir i avui. I avui encara més que en passat. Perquè avui, gràcies als mitjans i als sistemes de informació, cada dia i en cada moment, sem bombarrats en continuació de notícies, veres, falses o no sempre verificables. I de tot, en manera especial de aquelles notícies que en qualqui manera se presenten com explosives o colpeixen la fantasia de la gent, se fa un gran parlar, s'improvisen debats, discussions, en privat i en públic, als jornals i a la televisió, amb personalitats que a voltes són expertes sols de “xàtxares” i “baturelluminis”.

És ver que els temps són canviats i avui se creu just parlar, discutir de tot, sense els falsos moralismes que en passat portaven, hipòcritament, a no tocar determinats argument o a no parlar en manera explicitat de coses que, al contrari, avui susciten la curiositat de la majoria de la gent. És

també ver, però, que sempre més freqüentment se exagera quan no se entra en manera violenta i absurda en la vida privada dels altres. Així no podem no constatar que a voltes se fan discussions que continuen dies, setmanes i a voltes mesos. Se fan discussions, quan no baralles, en les quals tots volen tendre raó i per això no s'arriba mai a una conclusió. I a la fi se descobreix que no hi havia matèria, no era el cas de gastar temps i paraules, precisament “no hi havia de embolicar un pessic de pebre...”.

Vito Loy